

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1871.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young

i Tabernaklet i Salt Lake City den 24de April 1870.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Vi frydes i den Aand, hvorom vor unge Ven nys har talt. Han forsvarede Brugen af Aandens Sværd, eller Principerne i Jesu Christi Evangelium, understøttet af dette Evangeliums Aand, for at overbevise Menneskene om deres Veies Vilfarelse. Vi, som et Folk, eller Uldstjerne i denne Kirke have bragt det ud over hele Jorden; vi have tilbudt det til Folk i næsten alle Dele af Jorden, uden Penge og uden Belønning.

Vi glædes ved at samles for at tjene Gud; vi glæde os ved, at vore Brødre og Søstre samles i denne Hensigt og vi betragte det ogsaa som en Fornøielse, at Fremmede af moden Alder og Erfaring, som ere i Besiddelse af Aanden til at fatte, besøge os og prædike for os. Vi have meget Faa fra den hedenste Verden i vort Samsund, men fra den kristne Verden ere Tusinder indsamlede hertil. De forstaae og kjende Virkningerne af hvad der kaldes Christendom, men ander-

ledes forholder det sig med vore Børn. De ere opvogne her, og med saa Undtagelser have de ikke hørt Andet, end det Evangelium, som læres af de Sidste Dages Hellige. De ere ikke stiftede til at bedømme den øvrige Verden sørend den er bleven fremstillet for dem, hvilket undertiden har været deres Privilegium, og jeg føler altid til at opmuntre vor Ungdom til at overvære Forsamlinger, naar Fremmede prædike, for at de kunne være istand til at forstaae hvad der er, og hvad der ikke er af Gud og lære at kjende Forskjellen mellem de Lærdonime vi lære og de Andre lære. Vi troe mange Ting, som den kristne Verden ikke kan troe, men hvis deres Dine vare oplabte og de havde Aanden til at see Tingene, som de ere, vilde de forstaae dem. Der findes ikke en Mand eller Kvinde paa Jorden, som ikke, hvis de forstode Gud og Guds Handlemaade, vilde vise Lydighed til hans Forbringere.

De, der sætte sig op imod Sandheden, gjøre det paa Grund af, at de ikke see Tingene som de ere — paa Grund af Ubibenhed, og hvis det ikke var for denne Ubibenhed med Hensyn til Gud og hans Evangelium, vilde de være istand til at troe Evangeliet. De Sidste Dages Hellige troe Guds Søns Evangelium, simpelthen fordi det er sandt. De troe paa Daab til Syndernes Forlabelse, baade for dem selv personlig og som Stedfortrædere for Andre; de troe, at Jesus er Verdens Frelser; de troe at Enhver, som opnaer nogenjommelst Herlighed i noget Rige, vil faae den formedelst at Jesus har erhvervet den ved sin Forsoning.

Den christne Verden siger: „Vi gaae til Himmeriges Rige;“ men hvad bliver det af dem, der ere døde uden at troe, som de troe, eller uden at have hørt Evangeliet? Millioner ere gaaede bort, baade i den christne og i den hedenske Verden, ligesaa ærlige, dydige og oprigtige som Rogen, der nu lever. Den christne Verden siger, de ere fortabte; men Herren vil frelse dem, eller idetmindste alle dem, der ville annamme Evangeliet. Den Frelsningsplan, hvilken Jesus har aabendbaret og som vi forkynde, vil naae til de Ringeste og meest Redsjunkte af Adams faldne Slægt. Vil han frelse Alle med den samme Lyfsalighed og bringe Alle til den samme Grad af Herlighed? Bille de, der negte at adlyde Guds Søns Evangelium, blive frelst og opsoiede i det samme Rige og den samme Herlighed som de, der have adlydt det? Nei, aldrig, aldrig! Det er umuligt. Antage I, at en Person kan see Guds Rige, uden at blive født af Aanden? Jesus sagde nei. Skulle vi sige det Mobsatte og paastaae, at vi kunne see Guds Rige, uden at blive fødte af Aanden, og sige, at Jesus er en Løgner? Jesus sagde til

Nicodemus: „Uden en Mand bliver født af Aand, kan han ikke see Guds Rige.“ Skulle vi tilstaae, at Jesus talte Sandhed, eller skal Menneffene sige, at deres Lærdom er Sandhed og at det, som Jesus talte, ikke var Sandhed? Hvad skulle vi gjøre? Der er intet andet Balg, end at tilstaae, at Jesus er sanddrø og ikke vil frelse os paa nogen anden Betingelse end den, der er nedskreven i den hellige Skrift, og at Alle, som præbke nogen anden Lærdom, støtte sig til Menneffers Bidnesbyrd istedetfor til Jesu Bidnesbyrd, eller, at den christne Verden med dens forskjellige Meninger og Partier er sand og at Jesus er falsk.

Dette er ligefrem Tale, mine Venner. Kunne I misforstaae den? Kunne I fortolke det saaledes, at jeg siger Andet end hvad jeg mener — lad Gud forblive sanddrø, selv om det gjør ethvert Menneffe til Løgner. Jeg tænker mine Ord ere saa bestemte og syndige, at Ingen kan misforstaae dem. Sagde Jesus: „Uden et Menneffe bliver født af Aand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige?“ Ja, alle Christne maae tilstaae det. Tænk I da, at der var een Frelsningsplan for Nicodemus og en anden for Eder og mig? Det er taabeligt for noget Individ at forvente noget Saadant! Kom med Aandens Sværd! Lad hele den christne Verden komme med deres Beviser og hellige Skrifter og lad os drøfte disse Ting sammen! Lad os fremlægge dem for Folket og see hvem der har Ret og hvem der har Uret.

Lad mig sige Eder, at hvis det er Sandhed, at intet Menneffe kan indkomme i Guds Rige, uden han bliver født af Aanden og Aanden, maae Gud sikkre en Bei, ved hvilken de, der ere døde uvidende angaaende Evangeliet, kunne gjøre dette, eller han vil synes at være et partist Væsen. Har han sikket denne Bei?

Ja, han har. Den christne Verden har talt og prædiker om, overvejet og grublet over og sunget og bedet om „Tusindaaaret.“ Hvad ville I foretage Eder under denne Periode, Christne? Vide I hvad Tusindaaaret er til, og hvilket Arbejde der vil blive at udføre under denne Periode? Antag, at den christne Verden nu var Glet i Sind, Tro, Mening og Handlinger, saa at Herren kunde paa-begynde Tusindaaaret i Magt og Hertighed; vide I da hvad der vilde blive udført? Vilde I sidde og synge Eder ind til evig Lyksalighed? Nei, jeg gjør ingen Regning paa det. Jeg tænker, at der vil blive udført et Arbejde, som hele Verden synes at være fast besluttet paa at vi ikke skulle udføre. Hvad er det for et Arbejde? At bygge Tæmpler? Vi have aldrig endnu begyndt at lægge Grundvolden til et Tempel, uden at hele Helvede har reist sig imod os. Det samme er Tilfældet nu, da vi have begyndt at lægge Grundvolden til dette Tempel. Hvad ville vi udføre i disse Tæmpler? Skal der udføres Noget der? Ja, og vi ville ikke vente paa Tusindaaaret og Guds Hertigheds Fylde paa Jorden; vi ville begynde at arbejde for vore Forsædres Lyksalighed, saasnart vi faae et Tempel; vi ville forstaae os deres Slægtregistre, saasnart vi kunne, og lidt efter lidt ville vi faae dem fuldstændige. I disse Tæmpler ville vi forrette Ordinanceerne i Jesu Christi Evangelium for vore Venner; thi intet Menneske kan indkomme i Guds Rige, uden at blive født af Vandet og af Aanden. Vi ville forrette for dem, der ere i Aandernes Verden, hvor Jesus gif hen for at prædike for Aanderne, som Petrus har skrevet i det 3die Kapitel 18de, 19de og 20de Vers af hans første almindelige Brev: „Thi og Kristus leed engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os

frem til Gud, han, som vel leed Døden efter Kjødets, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gif bort og prædike for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordem vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes“ etc.

I det næste Kapitel siger Petrus, idet han hentyder til den samme Gjenstand:

„Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Aanden.“

Hvad ville vi udføre paa de Dødes Begne? Vi ville blive døbt til Syndernes Forladelse, som Paulus har omtalt i sit første Brev til Korinthierne, 15de Kapitel, 29de Vers:

„Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde?“

Vi ville ogsaa faae Haandspaalægelse for Modtagelsen af den Hellig Aand og derefter ville vi modtage paa deres Begne Tvætninger og Salvener, for at berebe dem til at blive Guds Arvinger og Christi Medarvinger. Vilde de Sidste Dages Hellige gjøre dette? Ja. Hvad vil den christne Verden gjøre med sine Døde? Lade dem sove en evig Søvn, thi der er ikke gjort nogen Foranstaltning for dem i det Evangelium, de troe og have lært. Dette er et Princip, som vi troe, men Verden fornægter det. Hvorfor? Fordi de ledes og styres af Mørkets Aand. Dette kan synes strengt, men det er Sandhed. De stride mod Jesus, mod Gud og mod Menneskenes Børns Frelse; de ledes af den onde Aand og vide det ikke og saa sige de: „Sidste Dages Hellige, lad Eders Døde og Ordinanceerne til deres Bedste aldeles heroe; vi ville vedtage Love, som forbyde Eder at iagttage og udføre Guds Huus's Ordinanceer.“

Vi have Tillid til Gud. Jeg stoler paa, han vil kæmpe for os, og vi ville blive døbte for den menneftelige Slægt og paa dens Vegne gennem et Tusind Aar; vi ville faae Hundreder af Temppler, og Tusinder af Mænd og Kvinder ville administrere for dem, der ere hensovede uden at have nydt det Privilegium at høre og adlyde Evangeliet, saa at de kunne komme frem og faae en herlig Opstandelse og blive meddeeltige i det Rige, Gud har berebet for dem. Djæveln vil stride haardt for at hindre os i dette Arbejde og vi ville ikke erhverve os en Tomme Jord, uden ved Lydighed til Magten af og Troen paa Guds Søns Evangelium. Hele Verden strider mod denne Lærdom, men er der noget Ondt i den? Hvis de blot kunde see den, som den er i Herren, vilde de glæde sig deri, og istedetfor at stride imod den, vilde de prise Gud, fordi han har aabenbaret en saa herlig Lærdom. Sæt nu, at den af Nogle antagne Mening er rigtig, at vore Aander sove en evig Søvn, efterat vore Legemer ere døde, og jeg er døbt for min Fader, Bedstefader o. s. fr., vil det tilføie dem Skade? Svar, alle I med Fornuft begavede Væsnere i hele Universet! Alle maae tilstaae, at der ingen Skade vil stee i Udførelsen af disse Ordinancer. Derfor, lad os være i Fred; naar vore Handlinger ikke gjøre nogen Skade, hvorfor da forhindre os i Udførelsen deraf? Følgerne kunde muligviis blive til Gavn for vore Afdøde, og i saa Fald vilde de, som stride derimod, befindes at stride mod Gud. Det vil derfor være bedre at lade Evangeliet gaae sin Gang.

Vi have hørt en god Tale i Formiddag af Rev. Mr. Andrews, der formanede Alle til at troe paa Jesus. Hans Text var ligesaa god som nogen Mand nogensinde har valgt, nemlig: „Jeg stam-

mer mig ikke ved Christi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for alle dem, der troe; først til Jøderne og senere til Grækerne,“ eller den øvrige Verden. Jesus siger træffende: „Hvis I elste mig, hold mine Befalinger.“ Dette er Kendetegnet. Har han givet nogle Befalinger? Ja, mange, og den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevise vor Tro paa og vor Kjærlighed til den Herre Jesus, er ved Lydighed til hans efterladte For skrifter.

De ville komme fra Øst og fra Vest, fra Nord og fra Syd at sidde ned i vor Faders Rige; men intet Mennefte kan sidde ned der, undtagen han erhverver sig Tilløbelse gennem trofast Overholdelse af Guds Befalinger og Lydighed til hans Huus's Ordinancer. Hvorfor da ikke ombende sig og vise Lydighed til disse Ordinancer og Befalinger? Hvorfor ikke troe paa den Herre Jesus Kristus? Er der noget Ondt deri? Jeg vil sige til ethvert Væsen, som lever paa Jordens Overflade, det være sig Christen, Afgudsdyrker eller Jøde: Antag, at min Lærdom ikke er overeensstemmende med Sandheden og at det ikke er nødvendigt at troe paa Jesus, blive døbt til Syndernes Forladelse og faae Haandspaalæggelse for den Hellig Aand, vil det gjøre Eder nogen Skade? Hedninger, vil det stade Eder? Troende eller Bantro, vil det stade Eder? Universalister, vil det stade Eder? Apostater, vil det stade Eder? Viismand, vil det stade Eder? Daarer, vil det stade Eder? Hvad svare I? „Nei, det vil ikke.“ Godt, lad mig saa være i Fred. Jeg kan have Ret og I Uret; hvis jeg skulde have Ret, ere I udenfor og jeg har Fordelen over Eder; men hvis I skulde have Ret og jeg Uret, er jeg alligevel med Eder og vil blive deelagtig i alle de Betsignelser, I kunne erholde.

Dette Evangelium vil frelse hele

Menneskeslægten; Jesu Blod vil forløse for vore Synder, hvis vi opfylde de Betingelser, han har stillet; men vi maae opfylde disse Betingelser, thi ellers vil Forsoningen ikke gavne os noget.

Jeg har talt længe nok. Jeg byder Eder Alle velkommen til Evangeliet. Jesus Kristus har befuldmagtiget mig til at sige til den ganste Menneskeslægt: „I kunne erholde dette Evangelium uden

Benge og uden Bederlag.“ Vi have gennemreist Verden paakryds og paatvers og tilbudt Menneskene det og anmodet dem om at annamme det, og vi raabe endnu til dem: Troe paa den Herre Jesus Kristus, hold hans Befalinger og adlyd hans Ordinancer, at det maa blive vel med Eder. Gud velsigne Eder. Amen.

Bemærkninger af Præsident Geo. A. Smith

i Tabernaklet i Salt Lake City den 24de April 1870.

(Fra „Journal of Discourses“)

I det 16de Vers af 2den Mosebogs 20de Kapitel læse vi et af de ti Bud, som følger: „Du skal ikke svare mod din Næste, som et falskt Vidne.“ Vi, som et Folk, ere bosiddende i det store Basin mellem Bjergene, som danne Ryggenet paa det amerikanske Fastland. Vi have været her i omtrent 23 Aar og vi have nydt det Privilegium at stride mod de rasende Elementer, et øde Land og selve Udelæggelsen; men ved Industriens Trykstav og formedelst at vor himmelske Fader har velsignet vort Arbejde, Vandene og Landet, ere vi blevene istand til at indrette os behagelige Hjem og nyde religiøs Frihed, — en Velsignelse, der var bleven os negtet andre Steder, hvor vi nedsatte os. Der findes ikke noget andet Samsund paa Jorden, hvor der har herstet bedre Orden og mere Fred og Enighed, end iblandt os. Sikkerhed og Beskyttelse er bleven ydet de Reisende i ethvert Settlement, hvadenten det har været Fremmede eller her Hjemmehørende. Jeg troer, at der paa de 40 eller 50,000

Kvadratmile, derunder naturligviis indbefattet de øde Strækninger mellem Settlementerne, som vi beboe, findes en bedre Orden af Politi og større Sikkerhed for alle Partier, end der nogenfinde har eksisteret i New Yorks og i Washingtons Gader. Og den Beskyttelse, som er bleven ydet og endnu ydes, er et Værk af de Sidste Dages Hellige, hvorefter vi have god Grund til at være stolte.

Jeg har nylig reist over 1000 Mile (engl.) i Settlementerne og har maafsee besøgt henved 30,000 Individider, men har ikke paa denne Reise seet en eneste Lediggænger eller Dagdriver, eller hørt en Ged eller et bespottende Ord; jeg har ikke seet en Driftsalon, et Barts Huus, en Spillebule eller et Horehuus, men Alt har været fuldkommen Orden og Fred. Folket tjener Gud efter den Kundskab, de have i Evangeliet, og glæde sig i samme.

I det forløbne Aar har det været min Lod at tilbringe meget af Tiden i denne By, der har været besøgt af et

stort Antal Mænd fra næsten alle Dele af Jorden, hvoriblandt mange Geistlige af de forskjellige Sekter — Presbyterianere, Independenter, Methodister, Baptister og mange Andre. Nogle af disse Mænd prædikede for os, saavel i dette som i det nye Tabernakel, og vi vare glade ved at høre dem. Vi havde gode Grunde til at ønske, at de skulde prædike for os; thi mange af de unge Medlemmer af vort Samsfund ere ikke bekendte med de ældre Religions-Systemer. De ældre Medlemmer ere bekendte dermed, for de fleste af os ere opsødt og opdragne i en eller anden religiøs Sekt og have selt og iagttaget Virkningerne af deres Principer, og som saadan fuldkommen bekendt med deres Lærdomme. Tusinder af vore Eldster have reist overalt paa Jorden for at prædike og have iagttaget Sekternes Handlinger og Fremgang. Vore unge, opvoksende Slægt har derimod ikke haft denne Leilighed. Derfor ønske vi meget, naar som helst auset Prædikanter besøge os, at de ville fremlægge deres Lærdomme og Anskuelse for os, saa at de unge iblandt os kunne forstaae og kjende alle andre Religioner ligesaa godt som vor egen og blive istand til at sammenligne de Lærdomme, som blive givne og praktiserede i Christenheden, med de, der ere gjældende hos os formedelst Tabernaklingerne, givne til Joseph Smith. Det er af denne og andre Grunde, at den Aandsfrihed, der var saa almindelig i Joseph Smiths Dage, bestandig er vedbleven at gjøre sig gjældende. Vi, som levede i Josephs Dage, erindre alle, at enhver fremragende Geistlig, som besøgte Nauvoo, blev inviteret til at prædike i vore Forsamlinger. Dette har været vor Skik bestandig og saaledes var det ogsaa i Kirtland. De prædikede i vore Templer og Forsamlings-Lokaler, og saaledes er det vedbleven ned til nærværende Tid.

Under den lange Varrælle, da vi vare ligesom affondrede fra den øvrige Verden, have Præster, som have reist over Fastlandet med Posten eller med Emigrantkompagnier, prædiket i vore Tabernakler.

Det er Sandhed, at naar vore Eldster have reist omkring og prædiket, ere de ikke blevne beviste samme Høflighed. Det er ikke længe siden, at der i „Vermont Journal” stod en lille Artikel angaaende den velærværdige Dr. John Todd fra Pittsfield i Massachusetts, som efter hvad „Journal” siger, ikke havde gjengjældt den Høflighed, der blev ham tildeelt i Salt Lake City sidste Sommer. Han prædikede i denne Bygning, og derefter blev det tilbudt ham at prædike i det nye Tabernakel, hvilket han ogsaa gjorde, og han blev behandlet med udjagt Høflighed. Han holdt en Tale for os, hvori han fremlagde sin Tro og sin Religion, hvilket vi netop ønskede at han skulde gjøre. Vi anmodede ham om at lede Forsamlingen som han syntes, da vi ønskede at see hans Maade at dyrke Gud paa, eller rettere sagt, for at vore unge Folk kunde see det. Han reiste bort og udgav en Bog, hvori han fremstillede mange Ting iblandt os feilagtigt, og paaastod, at her var ingen Frihed eller Borgerret, at han sølte sig bunden og at han haabede, at denne forpøstede Plet (dette Sodoma) vilde blive tilintetgjort og bad, at Gud maatte fremstynde Dagen.

Denne Fremgangsmaade af Dr. Todd minder mig om Budet — vor Text: „Du skal ikke svare mod din Næste, som et falskt Vidne.”

Et friere Folk, eller et Folk, der har bedre Leilighed til at nyde Tale- og Handlefrihed end os, eksisterer ikke paa Jorden. Vore Eldster gaae ud iblandt enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk for at prædike Evangeliet og opsamle

de Fattige og Trængende, og ved deres Udsendelse og Hjemkomst saae vi Underretning om de Fremstridt og Forbedringer, der gjøres i den religiøse, videnstabelige og mekaniske Verden. Dette er Kjendsgjerninger, og enhver Mand nyder det Privilegium at handle efter sin egen frie Villie og Ret som Borger. Tilskudelse for Præster og ansete Mænd af andre Religionspartier til at prædike i vore Forsamlinger er udstrakt til alle vore Settlementer. Jeg saae nylig en Besjættelse, hvori de lærde af alle Sekter indbødes til at benytte Forsamlingshalene i Brigham City, og det samme er Tilfældet i andre Settlementer. Alt hvad vi ønske af vore Medmennesker, naar de besøge os, er, at de skulle tale Sandhed om os, og ikke udgive for Sandhed de Opdigtelser, de have hørt i en eller anden Gade eller Aftrog af Nogle, som i deres Fabrikation af Løgne søge at overgaae Dean Swift i hans Fortællinger om Gulliver. Mange der have været her, have handlet paa denne Maade.

Jeg erindrer et Tilfælde, som hændtes sidste Aar. Der kom fem Herrer af Baptist Kirken hertil, som jeg havde en Samtale med. De sagde, at deres Folk havde aldrig under nogen Omstændighed forfulgt de Sidste Dages Hellige. Jeg sagde, at jeg vidste heller ikke af, at de havde gjort dette, som et Samsund betragtet. Men jeg fortalte dem tillige, at den ærværdige F. McCoy, en Baptist Præst, med sin Bøsse paa Skulderen og i Spidsen for fyrrethve Mand uddrev Kvinder og Børn af deres Hjem og plyndrede dem i Jackson County i Missouri 1833; at Lewi Williams, en Baptist Prædikant, ledede den Flok Mænd, der myrdede Joseph Smith, og at den ærværdige Thomas Brodman, af de reformerte Baptister, drog frem i Spidsen

for 1800 Mand for at ødelægge 5 a 600 Hellige, Mænd, Kvinder og Børn, som fattige og hjælpeløse vare blevne tilbage i Nauvoo, efter i Forveien at have bestudt Byen i tre Dage. Jeg vidste ikke, at de, som et Samsund, havde forfulgt os, men visse Indvibder, der hørte til deres Samsund, havde taget Deel i Sagen. Disse Herrer syntes at blive smertelig berørte ved at høre dette. Efter Ønske fik de Leilighed til at prædike i det nye Tabernakel, og det varede ikke længe efter, førend Forsamlingen blev bestrebet i en Artikel i „Baptist“ Avisen. Jeg formoder, at de fleste Tilhørere erindre Dr. Bacons Tale. Den Beskrivelse, denne Herre gav af Forsamlingen, var omtrent saaledes: De tolv Apostler vare paa Forhøringen og de saae sig omkring for at see hvem af dem der var Judas, og tilsidst kom de til den Slutning, at de vare Judas'er allesammen, med Undtagelse af Ældste John Taylor. Avisen bemærkede, at det ønskedes og haabedes, at Regjeringen om kort Tid vilde tage kraftige Forholdsregler for at sætte en Stopper for Mormonismen.

Jeg synes virkelig, at det er nedværdigende for Nutidens Religioner, Videnskaber og Civilisation, hvor der findes fem hundrede tusinde Præster, Redaktører og offentlige Lærere i Landet, at opfordre Regjeringen til paa hvilkensomhelst Maade at indblande sig i nogen moralsk eller religiøs Bidsjærelse. Jeg synes, at de ved at gjøre saaledes, blotte en Svaghed i denne Tidsalders Civilisation og Religion.

Til Slutning ønsker jeg at sige til vore Venner, der have besøgt os: I ere velkomne iblandt os; vi holde af at høre Eder tale til os, men naar I reise herfra, saa fortæl Sandheden om os og erindre Guds Bud: „Du skal ikke svare, mod din Næste, som et falskt Bidne.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Emigrationen nærmer sig.

Fra „Millennial Star“ af 28de Febr. gjengive vi følgende Bemærkninger, der ville være ligesaa anvendelige for Vldsterne og de Hellige i Skandinavien.

„Om nogle saa Maaneder haabe mange af Vldsterne og de Hellige i denne Mission at befinde sig i Utahs fredelige Dale. Tiden henrinder hurtigt — den synes i Sandhed at gaae hurtigere end nogensinde og vi nære ikke Tvivl om, at Alle ønske og agte at gjøre disse sidste saa Maaneder forsaavidt til de bedste og nyttigste i deres Liv. Vldsterne ville vise Exemplet ved sørøget Flid og Trofasthed, hvis det er muligt, i Udførelsen af deres Missions Pligter, og de Hellige ville anstrenge sig for noie at efterfølge dette Exempel og stræbe efter at opfylde deres Pligter med ualmindelig Flid og Trofasthed, saa at det med Rimelighed kan forventes, at Alle ville føle godt og være virksomme og livlige. To, tre, fire eller fem Maaneder gaae snart, og, naar vi komme til Zion, vil der ikke være Noget, der vil blive saa særdeles meget opbygget ved at høre en Vldste eller Hellig sige: „Seg vilde ønske, at jeg havde været mere stittig og trofast, medens jeg var i England eller Europa, i Særdeleshed i Løbet af de sidste Maanederstid.“ Maaden, hvorpaa vi kunne undgaae ethvert Tilfælde af dette Slags, vil være, at vi Alle begynde med fornøet Iver og vedblive uforsvorne indtil vi have fuldentt vort Arbeide.“

Vi haabe, at Vldsterne og de Hellige i den skandinaviske Mission ville være forenede i at sætte ovenansførte Raad i praktisk Udførelse.

Med Hensyn til, hvilken Tid Emigranterne skulle afreise iaar, da kan dette ikke endnu opgives med Bestemthed, men det er høist sandsynligt, at de ville afreise meget tidligere end sidste Aar, maaskee sidst i Mai eller midt i Juni. Til Behvemmelighed for dem, der mulig ikke kunne blive færdige til at afreise med det første Kompagni, vil der senere afgaae et mindre Seltskab. Alligevel ville vi tilraade Alle, der paa nogen Maade kunne blive færdige, at tage med det første Kompagni, da det vil være til stor Fordeel for dem at komme hjem saa tidlig som muligt, efterdem de da ville have mere Tid og bedre Leilighed til at berede sig Hjem og samle Forraad til den paafølgende Vinter. Efterommeren og Høsten er den bedste Tid til at faae Arbeide i Dalene, thi Vinteren vil her, ligesom i andre kolde Klimater, sætte en Stopper for Arbeidet og ofte gjøre det vanskeligt for den arbejdende Klasse at faae Bessjæftigelse.

Vi ville sige til Vldsterne og Conferencepræsidenterne, som forventede at blive løste med Tilladelse til at reise hjem iaar, at det vilde være godt for dem at forsøge at efterlade deres Conferencer fuldkommen frie for Gjæld, hvis det er muligt, at ikke de Vldster, der maatte blive besiddede til at efterfølge dem, eller de Hellige,

som maatte blive tilbage, skulle blive bebyrdede med en Gjæld, som i en nær eller fjern Fremtid maa betales.

Det vilde være godt, om Conferencepræsidenterne kunde besøge alle Grenene og raade og undervise de Hellige, som agte at emigrere iaar, med Hensyn til de nødvendige Forberedelser til Reisen — hvad der udfordres paa Veien osv. Størsteparten af de Hellige er ganske ukjendt med Reiser, og som Følge deraf uvidende om hvad de skulle tage med dem, og de Instruxer, der bleve givne for flere Aar siden, da vore Emigranter kom over Havet i Seilskibe og vare to eller tre Maaneder om at passere over Sletterne med Ogetog, ere ikke anvendelige nu, da vi komme over Havet i Dampskibe og over Sletterne i Jernbaner og hele Reisen tilbagelægges i 20 a 25 Dage. Røgeredskaber og den store Mængde Bliktois, som dengang vare nødvendige, ere nu næsten aldeles overflødige; nogle faa Blikredskaber ville være Alt, hvad der behøves. Efter som Emigranterne hyppig maae skifte Besordring, ikke alene fra Dampskib til Jernbane og omvendt, men ogsaa ved at de skulle passere over de store Floder i Færgebaade, ville vi raade dem til for deres egen Behvemmeligheds Skyld at tage saa lidt Reisetoi og Rekviziter som muligt med dem. En lille Badsæk til Linned, et Reisetæppe, en Kurv til Fødemidler og en lille Vandkande er Alt hvad Emigranterne behøve at tage med i Vognene, hvori de selv kjøre; alt andet Reise-gods bør pakkes i Kuffter, Kasser eller Sække og lægges ind i Bagagevognene.

Paa Jernbanen kan hver Vogn medføre frit 90 Pund Reise-gods; Børn under 12 og over 5 Aar, 45 Pd. Hvad der maatte være over, maa der betales for efter Jernbanetaxten. Sidste Aar kostede 100 Pd. Overvægt 12 Rdlr. 3 Mk., og det vil uden tvivl blive samme Priis iaar. Beløbet for Overvægt maa ligesom Reispengene indbetales forud.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, U. L., den

16de Febr. 1871.

Præs. Horace S. Eldredge, Liverpool.
Kjære Broder!

Deres velkomne Brev af 21de Januar er modtaget og det glæder os at høre fra Dem. Vi modtage Deres Breve med Fornøielse, og de Nyheder, der indeholdes i samme med Hensyn til Kirkens Interesser i Storbritannien, Skandinavien og Europa i Almindelighed eller fra hvilkensomhelst Plet af Jorden, hvor vore Eldster arbeide, ere af største Vig-

tighed for Enhver, der af Hjertet ønsker Guds Riges Fremgang.

Som De veed, fordrøede mine Pligter, at jeg maatte opholde mig i den sydlige Deel af Territoriet i Winter, hvor jeg har reist henved 700 Mile (engl.), ledsaget af Præs. Geo. A. Smith, B. Young, jun. og andre Brødre. Vort Hovedkvarter var i St. George. Saa vidt jeg kan domme efter Brødrenes Udtalelser, have vore Besøg og Reiser gjort gjensidig Nytte og det er opmuntrende at iagttage de Fremskridt, de Hellige have gjort, trods de særdeles mange Hindrin-

ger, der have lagt sig iveien for dem. Vi paabegyndte denne Rejse den 24de November og vendte hjem den 10de Februar. Vi anvendte Tiden til at lære, raade og opmuntre de Hellige i de forskjellige Settlementer og udførte alt det Gode og saa lidt Ondt, som det var os muligt.

Som De ligeledes er bekendt med, rejste vi den 27de August til Kanab Eggen og vendte hjem derafra den 24de September. Disse to Besøg i vort „Digie“ med saa kort Mellemrum godtgjør vor Interesse i Sydens Affærer; medens vi paa samme Tid tænke meget paa at sende flere Kræfter til de nordlige Egne om ikke ret lang Tid, for at forøge hvad der allerede er bleven udført, og saaledes fremme, udvide, opbygge og forbedre, med den Fortrosthed, at Næsfærdighed formedelsi Himlens Betsignelse maa tiltage, ligesom de Hellige formeres, og at vore Settlementer, Bygninger og Forbedringer maae blive anlagte, opførte og foretagne med Guds Herlighed for Die.

Min Hælbred er fremdeles god, hvorfor jeg føler meget taknemlig. Ved at udsætte mig formeget for Veirets Paa-virkning har jeg fremkaldt en Fornøjelse af de gamle Angreb af Rheumatisme, men jeg nærer Tillid til, at jeg ved Pleie og Omhyggelighed, nu jeg er kommen hjem igjen, snart vil overvinde Angrebet. Præsident Smith og Brødrene i vor Om-givelse ere Alle vel.

Vi ere glade ved at høre om Værkets stadige Fremgang paa de brittiske Der og særlig i den skandinaviske Mission, og vi haabe, at endnu Mange, som ønske at tjene Herren og holde hans Bud, ville blive udsamlende fra Nationerne ved Vildsternes vedholdende Flid og Guds Betsignelse paa deres Arbeide. Men hvad end Resultatet maa blive, er det ikkebestomindre vor Pligt at bære et

trofast Vidnesbyrd og ikke svækkes i vor Nidtsjærhed.

Vinteren er forløben uden den forfærdelige Kulde, som Mange forudsagde vilde indtræffe. Savmøllerne have været i Gang og Minerne ere blevene bearbejdede mere eller mindre hele Vinteren igjennem og nu er Veiret ganske mildt.

Fra alle Kanter høre vi om den store Ophidselse angaaende Utah — dets Mineralrigdom etc., og det er sandsynligt, at en stor Indvandring og deraf følgende Forøgelse af Forretninger vil blive Resultatet. Vi behøve Penge til at betale Regjeringen med for vort Land, til Avlsredskaber og Besætning og til Forbedring af vore Eiendomme etc., og hvis det er den Almägtiges Villie, at disse Miner i en tre, fire Aars Tid skulle fremkalde en livlig Pengecirculation og derved sætte Brødrene istand til at betale deres Land og forbedre deres Eiendomme, have vi Aarsag til at være taknemlige.

Brødrene spekulere paa at forlænge Utah-Banen sydpaa for at lette Forbindelsen med Minerne. Hvor meget den vil blive forlænget, er endnu ikke afgjort, men med vore begrænsede Hjælpemidler byder Forsigtighed os, at vi kun bygge saameget, som de nærværende Forretninger fordrer.

Vore Fiender ere utrættelige i deres Arbeide og virke med en Aarvaagenhed og Iver, der var en bedre Sag værdig. Det er interessant at iagttage Frugteløsheden af deres Arbeide, thi da virkelig-gjøres det for os, at medens Mennekset lægger Planer, handler Gud, og at han netop faaer de Ugudeliges Brede til at prise ham. De Forenede Staters Dommere her ere nylig blevene ramte af et Tordenslag fra en Kant, de maaste mindst ventede det. De her fortiden værende Dommeres Politik har gaaet ud paa at tilfidsætte vore Territorial-Retter og ube-

lukkende benytte de Forenede Staters Retter, hvilket ikke alene gjør deres Retshandlinger ulovlige og intvistoriske, men tillige har forarsaget endeel Udgifter, hvorover Regning blev sendt til Washington for at blive betalt, da see! Regjeringen negtede at anerkjende Regningen og erklærede, at den kun vilde betale saadanne Udgifter, der i Virkeligheden angik de Forenede Stater, og disse udgjorde kun den mindste Part af Regningen. Følgen af dette Afslag er, at Regjeringen underkjenner Dommernes Handlinger i enhver Sag, „hvor Territorial-Forretninger ere blevne kaldede Forenede Staters Forretninger“ og bringer dem saaledes i et fuldkomment Virvar, saa at de ikke vide hvad de skulle gjøre.

De Hellige have virkelig Aarsag til at prise Herren for hans Godhed, som han bestandig viser overfor sit Folk. Maatte vi altid søge at leve til hans Pris, saa at hans Velsignelser kunde krone vort Arbeide for Israels Velsærd.

Venlige Hilsener til Søster Eldredge, Brodrene Carlson og Jaques.

Maa Gud velsigne Dem og Alle, som arbejde i Forening med Dem, at De trofast maa udføre den Mission, der er paalagt Dem og blive bevaret til Hjemreisen i Fred og Sikkerhed.

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Logan, Cache County,
den 12te Febr. 1871.

Præsident William Cluff.

Kjære Broder!

Seg vil idag tilskrive Dem nogle Linier og begynde mine Meddelelser med, at min lille Søn Carl Christian døde den 25de Januar i en Alder af 3 Aar 3 Maanedes og 27 Dage, men den 10de

Februar blev min Familie atter forøget ved min Kones Nedkomst med en Datter.

Førobrigt er jeg med Familie alle vel, og min Glæde i Evangeliet er større nu end nogenstunde tilforn; mit Vidnesbyrd om Mormonismen er den samme idag som da jeg var paa Mission i Danmark, kun meget forøget, og mange Gange i mine stille Betragtninger overtænker jeg Forfjellen imellem os som et Folk og den saakaldte christne Verden; thi medens sidstnævnte søger at udfinde de værste Mordvaaben og bereder sig til at odelægge hverandre i Stareviis, saa arbejder dette Folk paa at opbygge skjonne og pragtfulde Stæder, anlægge Frugthaver og Biingaaarde, opdyrke Landet og faae Drknen til at blomstre som en Rose. Himlens Velsignelse og Fred hviler over Folket her, og det gamle Ordssprog „Enighed er Styrke“ praktiseres her. Guds Aand og Kjærlighed til Alt, hvad der er godt, skjønt og ædelt, gjør sig mere og mere gjældende her. Denne Livsens skjulte Skat fatter de Vise og de Mægtige ikke; de vide ikke, at Gud lever; de have ikke skuet Zions Morgenrøde og det guddommelige Lys, som straalere klart over Bergenes Top, men Dagen er nær, da de ville see hvad de have forkastet. De ville see, at hvad Daniel profeterer i sit 2det Kapitel om „den lille Steen, som blev afhugget af Bjerget, men ikke med Hænder,“ er gaaet i Opfyldelse og vil snart voxe og opfyldte hele Jorden. Takket være Jehovah, thi vi have daglig Beviser for hans mægtige Planers Udførelse, og at han, som omtalt af Aabenbareren Johanne's, „vil handle paa det allerforunderligste i de sidste Dage,“ hvilket navnlig spores i den Biisdom, som lægges for Dagen af Profeten Brigham Young, der er det Redskab, hvorigjennem Herren, aabenbarer sin Villie i disse de sidste Dage.

I det korte Tidrum af 1½ Aar, som jeg har boet her i Utah, har jeg ogsaa været Vidne til hvad nogle af de meest ansete Mænd her i Amerika have gjort for, som de troede, at forhindre Guds Gjernings Fremgang, s. Ex. Col-lums uheldige Udfast, som blev forelagt Congressen for at stadfæstes som Lov imod Fleerkoneri, dernæst Rev. Newmans uheldige Reise til Saltøstaden for at bevise, at Biblen ikke sanktionerer Polygami og som saa mesterlig blev slaaet af Marken af Apostlen Orson Pratt i offentlige Forsamlinger; dernæst Gouvernør Shaffers uheldige Proklamation for at forbyde Militæret i Utah at exercere, som idetmindste ikke i Cache County blev efterfulgt, thi flere Regimenter Hest- og Fodfolk vare ude her i Dalen og vi udførte vor tre Dages Manover. Disse tre Begivenheder, foruden flere andre, ere alle blevne latterliggjorte, selv af de amerikanske Aviser. Under alt dette har det været beundringseværdigt at iagttage den Ro og Besindighed, hvormed enhver „Mormon“ har passet sin daglige Gjerning. Er undertiden det Spørgsmaal kommen frem: „hvad troer Du om denne eller hiin Plan,“ saa har alletider et haanligt Smil været Svaret. Hvorfor? Fordi vi her Alle vide, at den Almægtige holder Toilerne i sin Haand og har lovet at ville bevare sine trofaste Børn.

Jeg vil sige til mine unge Brødre, som arbejde som Missionærer: Brødre, arbeid trofast og med Iver for Udspreddelsen af det Bidnesbyrd, som I selv have annammet; gaae og udsøer ethvert Vink, som bliver givet af dem, som ere salvede og udsendte herfra Zion, og naar I komme hjem, ville I finde en sød Løn, nemlig Bevidstheden om at have søgt med Nidkjærhed efter de Dyrigtige iblandt Nationerne. Jeg vil tilføie, saavel til Hellige som Syndere, enhver, for

hvis Die, disse Linier maatte komme, glem ikke, at „hvad Du saarer her i Livet, vil Du høste i det Tilkommende.“

Angaaende Begivenhederne fra Krigsstuepladsen i Europa, da følge vi Nyhederne med Opmærksomhed, og heller ingen bliver tilbageholdt, men de komme ligesaa regelmæssig og hurtig som det kan forventes, saavel pr. Telegraf som igjennem Aviserne. Efterretningen om Paris's Kapitulation s. Ex. havde vi opslaaet paa Telegraf-Contoiret i Logan 1½ Dag efter det var skeet, en ganske kort Tid, naar man beregner Afstanden imellem Logan og Paris, som er omtrent 8,000 engl. Mile.

Fra Deres ærede Forgænger, Jesse M. Smith, kan jeg hilse; jeg korresponderer med ham, og sidst jeg modtog Brev fra ham, var han og Familie alle vel.

Vi have haft en meget mild og behagelig Vinter, ikke saamegen Sneer er falden iaar, som i de foregaaende Aar, dog ere alle Bjergene bedækkede med et temmelig tykt Lag, medens vi kun have meget lidt i Dalene.

Man taler om, at en Mængde Guldgravere ville gæste Utah til Foraaret, for at søge eiter det i Bjergene værende Guld og Sølv.

Stjerne-Abonnenterne her i Logan læse Stjernen med megen Interesse og glæde sig ved dens Indhold.

Fra Deres Broder Benjamin Cluff, som boer her i Logan, hilses De flittigt; han selv med Familie ere alle vel. Nu, kjære Broder Cluff, Deres Taalmodighed er vel for længe siden udtømt ved at gennemlæse alt dette, og jeg vil kun tilføie, at de Udsendte fra Zion, som ogsaa alle de Hellige, bestandig erindres i vore Bønner. Bring min hjertelige Hilsen til Thomassen, Golefsen, Madsen og øvrige, som kjende mig.

Et Brev fra Dem eller fra en af Brødrene vil være mig meget kjærkomment. Tilføist er De hjærligst hilset fra min Familie og mig, Deres i Pagten forbundne Broder,

Chr. Halvorsen.

D a n m a r k.

Aalborg, den 18de Marts 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Endstjønndt ukjendt for Dem, føler jeg til, da der gives mig en Leilighed, at meddele Dem nogle af mine Følelser.

Jeg er taknemmelig til min himmelske Fader for at han har skjenket mig Tro paa det evige Evangelium og Kraft til at annamme samme i min Ungdom. Jeg har et levende Vidnesbyrd for mig selv, at hvad jeg har annammet, er Sandhed og at det er Guds Kirke, som er oprettet paa Jorden i disse sidste Dage, med Apostler og Profeter, ikklædt med samme Magt og Myndighed til at løse og binde paa Jorden, som Jesus gav sine Tjenere i gamle Dage.

Er dette ikke en skøn og herlig Tid? Jo, i Sandhed det er, og alle Menneſker burde fryde og glæde sig over, at Herren atter har seet i Naade til sine Born og tilkjendegivet dem sin Billie. Men al! hvor forbauses vi ikke ved at see, at Menneſkene, istedetfor at annamme et saa skönt og herligt Budskab med Glæde, tværtimod vise Ligegyldighed og Ringeagt for samme. Apostlen Paulus havde Ret, da han sagde: „De skulle have Gudsfrygtighedens Skin, men fornegte dens Kraft.“

Det er mig en stor Glæde at arbejde for dette Værks Fremme, og jeg kan sige med Sandhed, at der har ikke været en lykkeligere Tid i mit Liv end

de tre Aar jeg har gaaet paa Mission, thi den Erfaring, jeg har høstet i den Tid, kan ikke opveies med denne Verdens Skatte og Rigdomme.

Jeg er særdeles veltilfreds med at arbejde under Præs. J. H. Ssens Bestyrelse.

Med hjærlig Hilsen tegner jeg mig Deres Broder i Pagten

E. Christensen.

Randers, den 1de Marts 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst saa Dem i Kjøbenhavn den 4de Marts, har jeg bestræbt mig for at besøge saamange af Grenene i denne Conference, som Tiden har tilladt, og i Forening med Brødrene her har jeg stræbt at sætte lidt mere Liv baade i de Hellige og i Fremmede. Ved min Ankomst til Aarhus meldte jeg mig strax hos Politiet som Missionær fra Utah samt meddeelte, at det var min Agt at gjøre Aarhus By til mit Hovedkvarter indtil videre. Dette gjorde jeg for i fornødent Fald at kunne gjøre Krav paa de Gøder, som Danmarks liberale Love garanterer os. Dernæst lod jeg åvertere i Byens Avis, at de Sidste Dages Hellige afholdt religiøse Foredrag hver Aften i den kommende Uge og tre Forsamlinger om Søndagen. Tillige lod jeg trykke endeel Adresselort, hvormed jeg sendte Brødrene om i Byen. Disse Bestræbelser kronedes med Held, idet vore Forsamlinger bleve stærkt besøgte af opmærksomme og rolige Fremmede, ja Søndag Aften kunde Salen end ikke rumme alle de, der indfandt sig. Det glæder os Alle, at den herstende Sløvhed og Dorstthed hos Folket tildeels er bleven brudt, og ved Flid og Usforsagthed haabe vi at kunne udrette Noget i disse Egne.

Jeg begav mig dernæst til Grenaa, hvor jeg Torsdagen den 16de dennes afholdt Forsamling for de Hellige alene. Til næste Dag havde jeg gennem Avisen indbudt Publikum, der ogsaa indsendt sig i større Mængde end Lokalet kunde rumme. De kom væsentlig af Nyhgjerlighed for at see en „Zionsmand,“ men de gik siensynlig bort med alvorligere Tanker end de kom. Den bedste Orden herskede. Lørdag tilbagelagde jeg tilføds Veien mellem Grenaa og Randers, 8 Mile, og næste Dag afholdt jeg tre Forsamlinger i denne By. Denne Green siges at være en af de bedste og livligste i Conferencen. Ogsaa i Aftes afholdt jeg Forsamling her, som var godt besøgt af Fremmede. Her var for første Gang Ordet ikke nok til at berolige de Tilstedeværende, hvorfor et Par kraftige Arme maatte tages tilhjælp. Det havde da ogsaa den forønskede Virkning. — Søndag Aften var der lidt Spektakel paa Gaden udenfor, og Skarn kastedes op paa Binduerne, men Politimesteren var artig nok til tilbyde os Patrouille udenfor næste Aften, hvis vi vilde give ham et Par af Brødrene tilhjælp. Hr. Politimesteren selv tilligemed tre andre Herrer af den borgerlige Myndighed overværede vor Forsamling i Aftes, og syntes at være veltilfredse med det afslagne Vidnes-

byrd samt med Urofsisternees summariske Behandling.

Det er glædeligt at see Authoriteterne overholde Landets Love uden Hensyn til Personer eller disses religiøse Anskuelse, og det er saameget glædeligere at omtale, som dette ikke er et enestaaende Tilfælde, men det samme Vidnesbyrd kan gives dem næsten allevegne i Skandinavien, hvor vort Folk ved sin Vandel har gjort sig kjendt.

Naar jeg har stuttet dette Brev, begiver jeg mig paa Vandring til Aarhus, 5 Mile, hvor jeg i Aften og siden hver Dag i Ugen afholder Forsamlinger, og vi have det bedste Haab om Evangeliets Fremgang. De Hellige, hvor jeg har været, søie alle vel og ere nidkjære for vor gode Sags Fremme, og de sende deres bedste Hilsen til Dem, Br. Cluff, og ligeledes til Br. Madsen, hvem Alle tale om med Kjærlighed og Hoiagtelse, og hvem de længe meget efter at see igjen. Min Helbred er god, mit Humør ligesaa og jeg glæder mig i Haabet til snart at kunne hilse paa Dem og Br. Eldredge i Hovedstaden.

Herren velsigne Dem i Deres Arbejde for Zions Sag.

Deres hengivne Broder

P. O. Thomassen.

Katekismus for Søndagskolerne.

Fremstillet ved Spørgsmaal og Svar.

Sp. Hvem skabte Verden?

Sv. Gud.

Sp. Hvad forstaae vi ved, at Gud skabte Verden?

Sv. Han sammensatte de evige Elementer og dannede paa denne Maade Himlen, Jorden, Havet og Alt, hvad derudi findes, saaledes at det svarede til hans vise Hensigt og Bestemmelse.

Sp. Udførte Gud dette overordentlige Værk paa engang?

Sv. Nei, han anvendte et Tidscrum af sex Dage til Udførelsen deraf.

Sp. Hvad udførte han paa den første Dag?

Sv. Skilte Lyset fra Mørket. Lyset kaldte han Dag og Mørket Nat.

Sp. Hvad udførte han paa den anden Dag?

Sv. Dannede en hvælvet Befæstning, hvilken han kaldte Himmel.

Sp. Hvad udførte han paa den tredie Dag?

Sv. Skilte Vandet fra Landet. Vandet kaldte han Hav og Landet kaldte han Jord. Af Jorden lod han fremvoxe Træer, Urter og Sæd.

Sp. Hvad udførte han paa den fjerde Dag?

Sv. Dannede Solen, Maanen og Stjernerne til at lyse over Jorden og til at inndelev Tiden efter.

Sp. Hvad udførte han paa den femte Dag?

Sv. Dannede Fiskene i Havet og Fuglene under Himlen.

Sp. Hvad udførte han paa den sjette Dag?

Sv. Dannede alle andre Dyr, som leve paa Jorden. Derefter sagde Herren: Lader os gjøre et Menneſte i vort Billede og efter vor Lignelse til at herſte over Fiſkene i Havet, Fuglene under Himlen og hvert Dyr, ſom kryber paa Jorden. Og han ſtabte Menneſtet i ſit eget Billede, i Guds Billede. Mand og Kvinde ſtabte han.

Sp. Hvad ſagde Herren til Menneſtene?

Sv. Han velsignede dem og ſagde: Voder frugtbar og mangfoldig, og opfylder Jorden og gjører Eder den underdanig; herſter over Fiſkene i Havet, Fuglene under Himlen og over hvert Dyr, ſom kryber paa Jorden. Og jeg har givet Eder Frugter og Sæd til Føde for Eder.

Sp. Hvad ſagde Herren, idet han betragtede hvad han havde udført?

Sv. Alt var meget godt. (1ſte Moſebog, 1ſte Kap.)

Notis.

Præsident Horace S. Eldredge med Hustru samt Eldeste Dorin Farr ankom hertil Staden den 7de April fra deres Reise gjennem Italien og Schweiz. De overværede Conferencen paa Enighedsbævn den 9de og 10de, hvorefter nærmere Meddelelse vil blive givet i næste Nummer. Den 16de bivaare de Forsamlingen i Malmo. Dr. Farr afreiste den 12te til Norge for at besøge nogle Slægtninge der. Tiden tillader ikke Præs. Eldredge at besøge nogen af de andre Conferencer.

Adresse.

Peter Brown, Østerhuusgade Nr. 28. Christiania.

Sang for Søndagskolens Elever.

(Efter det Engelse.)

Melodi som Utafsangen.

Kom, mine smaa Kamrater, som har vor Stole kjær,
 Af Hjerter, Sjæl og Tanke vi juble En og Hver,
 I Søndagskolen læres hvad godt og nyttigt er,
 Saa aldrig af Løgn vi befnæres!

Chor.

Hurra, Hurra, kom lad os stemme i!
 Hurra, Hurra, vor Gud vil staae os bi!
 Vi elste Lys og Kundskab og hade Hylteri,
 Og holde evindeligt sammen!

Vor Fa'er og Mo'er var ei saa lykkelige som vi,
 Thi lærtes dem Bilsfarelse i Skolen, de gik i;
 Os faldte Traditioner ei volde Bryderi,
 Men Sandhedens Aand os bejsæler.

Guds høie Præstedamme vi derfor ære vil,
 Og for dets Fremgang bede, ja hjælpe selv dertil;
 Lad os i Biisdom voxe, ei Christi Lys forspild,
 Da er Du hans Ven, naar han kommer!

Th.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Jonng	209.	Correspondance	217.
Tale af Præs. Geo. A. Smith	213.	Katekismus for Søndagskolerne	222.
Redaktionens Bemærkninger. (Emi- grationen nærmer sig)	216.	Poesi	224.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorensøsgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Vording.